

GÖTEBORGS 8:E
BAPTISTFÖRSAMLING

EN BRUD REDO FÖR BRÖLLOP

Uppenbarelseboken 19:1-10 • Predikan G8B 2025-03-30 (Fågelberg) • Johnny Lithell

INLEDNING

Alla vet vi vad det innebär att längta efter något. När jag gick på högstadiet och i gymnasiet fick jag åka mycket buss. Varje morgon gick jag ut till busshållplatsen och frös och längtade intensivt till att bussen skulle komma. När bussen väl kom var den ofta full med folk och jag längtade efter att komma fram. När jag väl kommit fram vantrivdes jag i skolan och längtade efter att komma därifrån.

Men lika väl som vi alla vet vad det innebär att längta efter något vet vi också vad det innebär att få sin längtan uppfylld. Jag minns fortfarande känslan av lättnad och tillfredsställelse när den där blå bussen dök upp. Och en dag tog faktiskt skolan slut, fast det hade känts så avlägset.

Och ändå, när jag väl hade fått längtan uppfylld visade det sig att den bara väckte en ny längtan. Därför att längtan är efter lycka och den längtan kan ytterst sett bara tillfredsställas av det högsta goda. Ju mer självmedvetna vi är, desto mer otillfredsställda är vi. Grisar är tillfredsställda, så länge de har god tillgång till mat, värme och annat som grisar gillar. Men i den mån vi övergår grisar är vi otillfredsställda. Jag påminner mig om Augustinus ord, ”du har skapat oss till dig, och vårt hjärta är oroligt tills det finner vila i dig.”

Vid riddarnas runda bord i kung Arthurs slott finns en särskild stol som heter ”Siege Perilous” (ung. ”Den farofyllda platsen”), en magisk stol som reserverats för en enda, den som är värdigast av alla riddare. Om någon mindre värdig satte sig i den skulle han ögonblickligen dö.

Det verkar som att det finns i vår själ ett liknande tomrum. En plats som, om vi försöker fylla den med något mindre värdigt än vad platsen är reserverad för, så avslöjas bara detta objekts förgänglighet och platsen gapar tommare än någonsin.

Som kristna lever vi i en spänning där vi på ett sätt har fått tag på det högsta goda, nämligen Kristus, och ändå längtar vi till den dag då vi ska få se honom ansikte mot ansikte. Bibeln beskriver den här spänningen i termer av ett judiskt bröllop. Det är en underbar bild som vi ska titta närmare på idag – det är en bild som både talar om vår djupaste längtan och vår glädje och tillfredsställelse när denna längtan blir uppfylld.

Vi har läst verserna 1-10 i Uppenbarelsebokens 19:e kapitel. Det är en text full av himmelskt jubel (rejoicing). Det är två sorters jubel: dels himlens jubel över Guds rättfärdighet i hans dom över Babylon och dels jublet över Lammets bröllop. Så jag delar upp predikan i två dessa två punkter – jubel över Guds rättfärdighet och jubel över Lammets bröllop.

I. JUBEL ÖVER GUDS RÄTTFÄRDIGHET

När man går från det 18:e till det 19:e kapitlet är det tydligt vilken kontrast det är. Vi har sett om och om igen i Uppenbarelseboken hur de olika bilderna presenterar ett val mellan två vägar. Vi har ställts inför valet mellan två olika herrar: antingen följer vi vilddjuret eller Lammet. Vi har ställts inför valet mellan två städer: antingen lever vi bekvämt i Babylon som en gång kommer att gå under, eller också lever vi för evigt i det nya Jerusalem som kommer att bestå för evigt. Och vi har ställts inför valet mellan två kvinnor: antingen den kvinna som är attraktiv till det yttre med kungakläder och juveler men vars namn är ”mor till jordens skökor och skändligheter”, eller också den brud som hållit sig ren och gjort sig redo och fått klä sig i skinande rent linne.

Och här i texten får vi se ännu fler kontraster. Varför är det så viktigt för oss att se de här kontrasterna? Därför att just nu står vi mitt i kriget. Just nu kan det se ut som Babylon kommer att segra och bestå för alltid. Och när sikten är skynd faller man lätt i tvivel och undrar varför man ska fortsätta kämpa överhuvudtaget. Men Uppenbarelseboken visar oss hur det slutar, och som kristna lever vi våra liv i ljuset av det kommande. Att veta berättelsens slut hjälper oss att navigera genom våra liv här och nu.

Så låt oss titta på några av de kontraster som kommer fram i de här verserna. Jag vill nämna fem stycken.

1. Olika utrop

För det första: se vilka olika utrop vi har i kapitel 18 och 19. Om du tittar i det 18:e kapitlet kan du se tre tillfällen då olika kategorier av människor – jordens kungar och jordens köpmän och jordens sjömän – alla ropar ”ve, ve över den stora staden”. Tre gånger får vi höra ”ve, ve”.

Men om vi tittar i det 19:e kapitlet har vi ”en stark röst från en stor skara” i vers 1 och så har vi ”rösten från en stor skara, som brusat av väldiga vatten och dånet av kraftig åska” i vers 6. Fyra gånger har vi utropet ”halleluja!” Halleluja betyder ”prisa Gud”. Tre gånger ”ve, ve”, fyra gånger ”halleluja!”

Babylons invånare ropar ”ve” tre gånger eftersom allt de levt för har tagits ifrån dem. Babylon ligger som en rykande ruin. Inget finns kvar, mer än invånarnas förtvivlan. Det 18:e kapitlet slutar med att allt faller samman. Ingen mer musik och kultur, inget mer hantverk och arbete, inga fler mänskliga relationer. Allt är en bedövande tystnad.

Sedan kommer det 19:e kapitlet som börjar med en stark röst från en stor skara i himlen, och det är som att hela scenen exploderar och lovprisning och ljus. Det är raka motsatsen av vad som har drabbat kyrkans fiende. Och det är bara början på slutet. Lovprisningen kommer att tillta allt eftersom vi får se mer och mer av Guds härlighet. Det leder oss till nästa punkt.

2. Babylons sönderfall, himlens utbredande

För det andra: se hur Babylon faller sönder medan himlens härlighet breder ut sig. I Babylon hör vi den ena kategorin efter den andra som ropar ”ve” och sedan ser vi hur allt tystnar. Allt faller samman. Men i det 19:e kapitlet ser vi hur det börjar i jubel och hur jublet bara tilltar. Det börjar i den första versen. Sedan kommer de 24 äldste och de fyra varelserna in i den fjärde versen, och sedan en ännu större skara i den sjätte versen.

Det är en explosion av lovprisning som står i stark kontrast mot Babylons rykande ödeläggelse. Och lovprisning tycks bara bli större och starkare. Vi kan uppleva på våra arbeten eller på våra skolor att vi är ensamma som kristna. Och kanske kommer det att fortsätta så, jag vet inte. Men jag vet att oavsett om vi känner oss ensamma nu så visar oss berättelsens slut att vi hör till det rike som består. Och därför kan vi hålla fast.

3. Frälsningen tillhör Gud, inte Babylon

För det tredje: frälsningen tillhör Gud och inte Babylon. Titta i den första versen,

Uppenbarelseboken 19:1 (SFB-15)
Sedan hörde jag liksom en stark röst från en stor skara i himlen:
"Halleluja!
Frälsningen och äran och makten tillhör vår Gud

Jordens människor i det 18:e kapitlet trodde att Babylon var deras frälsning. De sökte sitt högsta goda i sina karriärer eller i vad som helst som inte är Kristus. De strävade efter bekräftelse och bekvämlighet och tänkte att det är deras härlighet och ära. Men här får vi ett helt annat budskap, nämligen att frälsningen och äran och makten tillhör vår Gud.

Det är därför kyrkan firar. Det kan se ut som skadeglädje att himlen jublar när Babylon går under. Men skadeglädje drivs av avund, vilket det inte är fråga om här. Himlens glädje är en ren glädje som handlar om att Gud är rättvis. Faktum är att något vore fel i deras hjärtan om de inte jublade när Babylon går under. Om jorden hölls i slaveri av en mordisk ideologi så vore det moraliskt sjukt av oss att inte jubla när jorden befriades från denna ideologi.

Om vi tittar i texten kan vi närmare bestämt se tre anledningar för himlen att jubla.

Dels för att Gud befriar sitt folk från deras fiender. Det är vad vi ser i den första versen om att frälsningen och makten och äran tillhör Gud.

Dels att Gud är rättvis och sann. Det ser vi i den andra versen,

Uppenbarelseboken 19:2 (SFB-15)
för hans domar är sanna och rätta.
Han har dömt den stora skökan
som fördärvade jorden med sin otukt
och straffat henne för sina tjänares blod.

Och dels för att han krossat Babylon och människans uppror för all framtid. Det kommer aldrig mer att ske. Det är budskapet i den tredje versen:

Uppenbarelseboken 19:3 (SFB-15)
Än en gång sade de: "Halleluja!" Och röken från henne stiger i evigheters evighet.

4. Kvinnornas olika klädsel

En fjärde kontrast mellan Babylon och kyrkan finns förstås i de olika kvinnornas klädsel. Vi ska återkomma till det här i nästa punkt, men vi måste också se det som en viktig kontrast. Babylon som kallas för "mor till jordens skökor och skändligheter" var klädd som en drottning i all världens rikedom och lyx. Och därför såg hon attraktiv ut och hon förledde hela jorden med sin häxkonst.

Sedan har vi bruden som gjort sig redo i kapitel 19, där den åttonde versen talar om att hon fått skinande rent linne att klä sig i, för att sedan tillägga att linnet är en symbol på de heligas rättfärdighet. Vi ska återkomma till mer exakt den här rättfärdigheten handlar om, men blotta kontrasten mellan de olika kvinnornas olika klädsel ställer frågan till oss: vad vill du ska karaktärisera ditt liv? Världens status eller en helig rättfärdighet?

Älskade vänner, låt oss aldrig vara förvirrade här. Ett heligt liv – även om alla i din omgivning försöker att få dig att tänka annorlunda – ett heligt liv är alltid, alltid bättre och godare än ett bekvämt liv.

5. Babylon tvingas ner, kyrkan faller i tillbedjan

En femte kontrast: Babylon jämnas med marken medan kyrkan faller ner i tillbedjan. Den tredje versen talar om att röken från Babylon stiger i evigheters evighet. Men i den fjärde versen faller de 24 äldste och de fyra varelserna ner och tillber Gud.

Vi läser i Filippobrevet att en dag ska alla knän böjas och varje tunga bekänna att Jesus Kristus är Herre, Gud Fader till ära. För somliga kommer det att vara något som flödar ur deras hjärtas tillbedjan och för andra kommer det att vara en förbittrad bekräftelse på hur verkligheten ser ut. Frågan är inte om vi kommer att böja oss ner, frågan är om det kommer att vara i en ödmjuk tillbedjan som börjar redan nu eller om det kommer att vara i förbittrad ånger senare.

Apropå tillbedjan ser vi i den 10:e versen att Johannes föll ner för ängelns fötter för att tillbe honom. Vi får inte veta varför han gjorde det, kanske för att han misstog ängeln för Jesus. Kanske strålade ängeln i härlighet på ett sätt som uppmanade till tillbedjan i Johannes hjärta. Men ängeln tillrättavisade honom direkt och sa att Gud ska Johannes tillbe.

Här har vi ännu en kontrast som också handlar om tillbedjan. I Babylon sökte varje människa världens tillbedjan och beundran, men sann glädje kommer av att tillbe den enda som är värdig. I himlen riktar man tillbedjan till den enda som är värd det.

Vi människor längtar efter att vara föremål för hela världens beundran, men när vi ser på dem som faktiskt är det, är det lätt att förstå att vi människor inte är byggda för det. De människor som vi betraktar som världskändisar är de minst lyckliga och mest självdestruktiva människor som finns.

Så – där har vi fem kontraster mellan Babylon och den stora himmelska skara vi ser i Uppenbarelseboken 19. De har (1) olika utrop – Babylon klagar över sin undergång och kyrkan prisar Gud för hans frälsning och rättfärdighet. (2) Babylon faller samman, men himlens härlighet breder ut sig, (3) frälsningen finns hos Gud och inte i de mänskliga avgudar vi skapar, (4) Babylon är klädd i världens rikedom och kyrkan är klädd i rättfärdighet och (5) Babylon tvingas ner i förbittring, medan kyrkan faller ner i en tillbedjan som är ett uttryck för vad som redan finns i deras hjärta.

Allt detta hjälper oss att se och förstå historiens slut så att vi kan leva i ljuset av det. Babylons fall är fantastiska nyheter. Just nu verkar det oöverbanneligt, men Uppenbarelseboken visar oss att det inte alltid kommer att vara så. Det kommer att falla och när det faller kommer det att gå fort och det kommer att falla för evigt.

Så vad är det då som finns kvar när Babylon har fallit? Det är svaret på vår djupaste längtan. För den himmelska församlingen jublar inte bara över Guds frälsning och rättfärdighet. De jublar också över Lammets bröllop. Det är vår andra punkt.

II. JUBEL ÖVER LAMMETS BRÖLLOP

Låt oss läsa vers 6-9,

Uppenbarelseboken 19:6-9 (SFB-15)

«Och jag hörde liksom rösten från en stor skara, som brusat av väldiga vatten och dånet av kraftig åska, och de sade:

"Halleluja!

Herren vår Gud den Allsmäktige är nu kung.

7 Låt oss glädjas och jubla och ge honom äran,

för Lammets bröllop har kommit

och hans brud har gjort sig redo.

8 Skinande rent linne har hon fått att klä sig i."

Linnet är de heligas rättfärdighet.

9 Och ängeln sade till mig: "Skriv! Saliga är de som är bjudna till

Lammets bröllopsmåltid." Och han tillade: "Dessa Guds ord är sanna."

Lammets bröllop har kommit. Det är kolossalt viktiga ord. Låt oss fundera på fyra saker: (1) bröllopet, (2) brudgummen, (3) bruden och (4) gästerna.

1. Bröllopet

För det första: bröllopet. Det kristna livet – den kristna längtan, det kristna hoppet – beskrivs i Bibeln i termer av ett bröllop. Men inte vilket bröllop som helst utan ett bröllop så som det firades i den judiska kulturen på Jesu tid. Det finns några skillnader från våra västerländska bröllop som är viktiga för oss att förstå.

En viktig skillnad är *trolovningen*. Den är inte samma sak som det vi kallar förlovning. En judisk trolovning var juridiskt bindande (5 Mos 22:23-27). Mannen och hustrun steg fram inför vittnen och ingick äktenskapsförbundet och det uttalades en välsignelse över deras förening. Från den dagen betraktades de som man och hustru. Men äktenskapet fullbordades inte fysiskt. De bodde fortfarande hemma hos sina respektive föräldrar.

Det här är tydligt i Matteus redogörelse om Josef och Maria. Evangelisten Matteus skriver,

Matteusevangeliet 1:18-20 (SFB-15)

«Med Jesu Kristi födelse gick det till så: hans mor Maria var trolovad med Josef, men innan de hade varit tillsammans visade det sig att hon var havande genom den helige Ande. 19 Hennes man Josef var rättfärdig och ville inte dra skam över henne, och därför beslöt han att skilja sig från henne i hemlighet.

20 Men när han funderade över detta, då visade sig en Herrens ängel för honom i en dröm och sade: "Josef, Davids son! Var inte rädd för att ta till dig Maria som din hustru [det finns inget "som" i den grekiska texten], för barnet i henne har blivit till genom den helige Ande.

Så när de har ingått trolovningen är de att betrakta som man och hustru, trots att äktenskapet in har fullbordats. Så efter trolovningen följer en *väntetid* mellan trolovningen och bröllopet. Under den tiden arbetade mannen så att han kunde betala brudpriset (bride-price), det vill säga en summa pengar till brudens föräldrar som fungerade som ersättning för att de förlorade ett barn som kunde bidra till deras försörjning. När han hade tjänat tillräckligt tog han pengarna och gick till brudens far för att köpa sin fru.

Det blev startskottet för själva bröllopet. Bruden förberedde sig och smyckade sig. Och brudgummen tog på sig sina finaste kläder. Sedan började två processioner. Först gick brudgummen tillsammans med sina vänner till brudens föräldrars hus för att hämta sin fru. De gick med facklor och sjöng. När han kom fram till hennes hem blev det en ny procession där hela brudföljet förde med bruden till deras nya hem. Sedan kunde festligheterna börja, och de pågick ofta i en vecka, ibland två veckor. De kunde antingen vara i brudens hem eller hos brudgummens föräldrar. Det är under dessa festligheter som bröllopsmåltiden äger rum.

Det är i det här sammanhanget som Bibeln talar om att vi som är kristna är trolovade med Kristus. Paulus säger i Andra Korinthierbrevet 11:2,

2 Korinthierbrevet 11:2 (SFB-15)

²[...] Jag har trolovat er med en enda man, Kristus, och vill föra fram en ren jungfru till honom.

Kristus har betalat brudpriset för oss. Han har köpt församlingen med sitt eget blod. Vi är förenade med honom och kan inte skiljas från honom. Men vi är fortfarande i väntetiden. Vi ser fram emot att han ska komma till oss en dag och ta med oss till sin Faders hus. Vi vet att den dagen kommer. Men under tiden gör vi oss redo. Vi kläder oss i rent linne som vi fått från honom.

Och vid tidens slut kommer han tillbaka i härlighet tillsammans med sina änglar för att hämta sin brud så att han kan framställa henne inför sin Fader i härlighet, utan fläck eller skrynkla, och så kan bröllopfesten börja. Och den pågår inte i en vecka eller två utan i all evighet.

Uppenbarelseboken 19:7 (SFB-15)

7 Låt oss glädjas och jubla och ge honom äran, för Lammets bröllop har kommit och hans brud har gjort sig redo.

Vänner, denna bröllopfest är hela historiens höjdpunkt. Det är både målet, men också startskottet för en allt djupare och fullkomligare gemenskap mellan frälsaren och hans brud. Det var i Kristus som vi blev utvalda innan världens grund blev lagd. Genom hela Gamla testamentet är detta bröllop förutsagt och vi kan ana det genom löften och skuggbilder. Sedan blev den evigt Enfödde Sonen människa och trolovningen ägde rum. Brudpriset betalade han varje dag i sin fullkomliga rättfärdighet och i sin offerdöd på korset. Och nu går vi i väntan på att han ska komma tillbaka och hämta sin brud så att festen kan börja.

Jag har varit på många bröllop och många gånger har jag känt den där märkliga känslan av lycka när jag sett bruden. Hur kan hon vara så vacker, hon som annars ser ganska alldaglig ut? Men här har vi ett bröllop som överträffar allt annat. Aldrig har en värdigare brudgum skådats. Aldrig har en man gått längre, ödmjukat sig mer, betalat mer och uthärdat mer för att vinna sin brud. Aldrig har ett starkare löfte givits än den helige Ande som getts som insegel, som en förlovningsring, till bruden. Aldrig har bröllopets glädje varit så ren och så gränslös.

2. Brudgummen

Det leder oss till den andra underpunkten, om brudgummen. Det kan tyckas lite märkligt att den sjunde versen talar om *Lammets* bröllop. Lamm gifter sig inte. Men vid det här laget är vi vana att läsa Uppenbarelseboken symboliskt. Lammet är förstås Kristus och innebörden med att han beskrivs som Lammet är att han framställs som frälsare. Han har köpt oss med sin egen död.

Kanske reagerade du, när jag beskrev det judiska bröllopet, på att jag sa att maken köpte sin fru, som om hon vore en handelsvara. Som om hennes egen vilja inte spelade någon roll. Nu menar jag inte att det är så det bör vara hos oss, men det var sant då och när vi talar om vår egen relation till Kristus så är det en träffande bild. Han älskade oss när vi hatade honom. Vi var hans fiender, men han älskade oss ändå och gav sitt liv för oss. Om det hade varit upp till oss skulle det aldrig ha blivit något bröllop. Vi älskar honom nu, men Första Johannesbrevet säger att vi älskar honom för att han först älskade oss (1 Joh 4:19).

Vi tar inte med oss någonting i den här föreningen mer än vår egen synd och död. Som trolovade med honom har vi varit otrogna och orena. Men han har tagit allt detta på sig och betalat allt. Jag läser från Filipperbrevet 2:6,

Filipperbrevet 2:6-8 (SFB-15)
¶Han var till i Guds gestalt
men räknade inte jämlikheten
med Gud som segerbyte,
7 utan utgav sig själv
och tog en tjänares gestalt
och blev människan lik.
När han till det yttre
hade blivit som en människa,
8 ödmjukade han sig
och blev lydig ända till döden -
döden på korset.

Titta vad han gjorde. Han var till i Guds gestalt. Han är Gud Sonen, vid Faderns bröst från all evighet. Men Paulus säger att han räknade inte jämlikheten med Gud som segerbyte, som något att hålla fast vid, utan ödmjukade sig själv. Han avklädde sig dessa tecken på evig härlighet och han tog en tjänares gestalt, in i en värld full av synd och skam.

Det här är verkligen, som Paulus säger, en kärlek som är långt bortom all kunskap. Han var jämlik med Fadern i evighet, men föddes in i fattigdom och lidande. Och han led för vår skull. Han blev missförstådd, hatad, hånad och föraktad. Han led av hunger, törst och utmattning. Han arresterades, förtalades, misshandlades, torterades och skändades. Han ragglade och stapplade under korsets vikt på väg till Golgata. Han spikades fast och kippade efter andan.

Han bar Guds vrede för våra synder. Han drack bägaren till den sista droppen. Fadern vände sitt ansikte bort från honom och drev honom ut i mörkret där han till sist gav upp andan. Han, som är livets furste och upphovet till allting gott dödades och begravdes. Varför gjorde han allt detta? Det evigt förbluffande svaret är att han gjorde det av kärlek till sin församling; till dig och mig.

3. Bruden

Låt oss, för det tredje, fundera på bruden. Det är helt tydligt att bruden är Kristi församling. Paulus säger så i Efesierbrevet 5:25.

Jag har nog aldrig träffat en kvinna som ska gifta sig som inte vill förbereda sig och göra sig redo för bröllopet. Många kvinnor har planerat bröllopet i flera år, långt innan de träffat någon man. Utifrån den sjunde versen i vår text verkar den här viljan att göra sig redo för bröllopet vara en biblisk instinkt.

Vänner, låt oss vara redo för när vår brudgum kommer till oss. Han har gett oss våra festkläder genom sin nåd. Jesaja 61:10 säger,

Jesaja 61:10 (SFB-15)

¹⁰Jag gläder mig stort i Herren,
min själ fröjdar sig i min Gud,
för han har klätt mig i frälsningens klädnad
och svept in mig i rättfärdighetens mantel,
som när brudgummen sätter turbanen på sitt huvud,
som när bruden pryder sig med sina smycken.

Denna klädnad som vi bär på bröllopfesten är den rättfärdighet vi fått tillräknad oss genom tron på Kristus. Han har, som Titus 2:14 säger, ”offrat sig för oss för att friköpa oss från all laglöshet och rena åt sig ett eget folk, som är uppfyllt av iver att göra goda gärningar.”

Det innebär att klädseln är den Kristi fullkomliga rättfärdighet som tillräknas oss när vi förklarar rättfärdiga genom tron på honom (2 Kor 5:21). Han tar av oss våra kläder som är nersmutsade av synden och ikläder oss rena kläder av hans rättfärdighet (Sak 3:1-5; Upp 7:14).

Sedan fortsätter han att rena oss inifrån, i det vi kallar helgelse. Det finns också i vår text. Den sjunde versen talar om att bruden gjort sig redo. Vi kämpar mot synden i den helige Andes kraft. Vi håller fast vid den väg som Kristus gett oss i sitt ord och vi kompromissar inte. Det är ett krig som kräver vår yttersta ansträngning. Och samtidigt säger den åttonde versen att vi har *fått* skinande rent linne att klä oss i. Hur går det ihop?

Svaret är att Gud regerar över allt, också över Kristi brud så att hon görs villig. I den sjätte prisar vi Gud för att han regerar i sin allmakt. Och vi såg i den första versen att frälsningen tillhör vår Gud.

Gud regerar över varje del i vår frälsning, inklusive vår helgelse. Paulus säger i Efesierbrevet 5:25-27 att Kristus,

Efesierbrevet 5:25-27 (SFB-15)

²⁵[...] har älskat församlingen och offrat sig för den. ²⁶Han gjorde det **för att helga den, sedan han renat den** med vattnets bad i kraft av ordet, ²⁷och föra fram församlingen inför sig i härlighet, utan fläck eller skrynkla eller annat sådant. Helig och fläckfri skulle den vara.

Så bruden är obeskrivligt vacker. Men det är inte vår förtjänst. All ära tillhör honom.

4. Gästerna

Låt oss till sist fundera lite på gästerna. Jag läser vers 9,

Uppenbarelseboken 19:9 (SFB-15)

⁹Och ängeln sade till mig: "Skriv! Saliga är de som är bjudna till Lammets bröllopsmåltid." Och han tillade: "Dessa Guds ord är sanna."

Om Kristi församling är bruden, vilka är då gästerna på bröllopet? Återigen får vi påminna oss om att läsa Uppenbarelseboken symboliskt. Det är två metaforer som staplas på varandra. Precis som Jesus säger att han både är porten till fårållan och den gode herden i Johannes 10 med bara en vers mellan så förstår vi att bruden och gästerna syftar på Kristi församling.

Å ena sidan är vi förenade med Kristus. Det är därför himlen är himlen, för att vi har Kristus och för att han är där.

Samtidigt är himlen en plats för fest. Det är en plats för evig glädje och jubel. De två olika bilderna av att vara brud och bröllopsgäster lyfter fram olika aspekter av hur vår djupaste längtan når sin tillfredsställelse. Det är därför vi kallas saliga.

AVSLUTNING

Så då vill jag dels säga till dig som inte är en kristen att inbjudan också gäller dig. Men det är inte inbjudan i sig själv som gör dig salig. Det är den verklighet du får träda in i på grund av Kristus som gör dig salig. Det är förbundsgemenskapen med Kristus själv som gör dig salig. Du står återigen, som så många gånger tidigare i läsningen av Uppenbarelseboken inför ett val mellan två oförenliga alternativ. Du måste välja vilket sorts liv du ska leva.

Och till dig som är en kristen vill jag påminna om att det är Kristus som är himlens glädje. Bibeln talar inte om att vi dör och kommer till himlen. Däremot talar den om att vi dör och är med Kristus. Därför vill jag vädja till dig att göra Kristus till centrum för ditt liv här och nu. Förbered dig för den kommande bröllopfesten så att du är redo när han kommer. Och kom ihåg att han kommer snart. Om inte annat dör du snart och döden kommer att föra dig in i härlighet hos din frälsare. Kom ihåg att livet här är ett kort andetag. Låt det präglas av din längtan efter honom.